

Štev. 2.

V Ljubljani, meseca februarja 1922.

Leto XXIII.

Očetu za god.

*Sredi bele, mrzle zime,
ljubi očka naš,
ko ni solnca, ko ni rožic,
ti svoj god imaš!*

*Ali tebi solnce tvoje
tudi v zimi sveti,
nikdar njega gorki žarek
ne preneha greti!*

*In za tebe tudi v zimi
raste kita cvetja:
deca tvoja ga prinaša,
polna mladoletja!*

*Solnček, veš, so srca naša,
ki zaté živijo,
a ljubezni žarki zlati
v srčecih gorijo.*

*Ker zlata, darov bogatih
ti ne morem dati,
glej, pa vzami šopek cvetja
in pa žarek zlati ...*

*Vzemi, kar ti srce daje,
od ljubezni vžgano,
ki je bilo in ostane
vedno tebi vdano!*

*Solnce tvoje v srcih naših
in ta cvet zareči
naj bo tebi, dobri očka,
k sami, sami sreči! —*

Anica.

